

Pozlar ve duruşlar

Bu katta Zaatari'nin pozlar ve duruşlar ile bunların oluşturduğu dil ve iletişim dağarcığına ilişkin meseleleri irdeleyen işleri yer alır. Bunlar, çoğunlukla erkekliğin tezahürlerine odaklıdır. Sanatçının beden konusuna ilgisi, genç erkeklerin aşk ilişkilerindeki “zafer”lerini konu alan *Crazy of You* [Sana Deli Oluyorum] belgeselini yaptığı 1997’de başladı. Bunu, ertesi yıl *Another Resolution* [Bir Başka Çerçeve] adlı ilk video enstalasyonu takip etti. Zaatari bu işinde, kadın ve erkeklerden oluşan bir grup kişiden, fotoğraf çekimlerinde çocuklara verdirilen ve genellikle erotik sayılabilecek pozlara benzer bir pozisyonu yeniden canlandırarak o şekilde 10 dakika boyunca sabit durmalarını istedi. Bu filmler ilk olarak karşılıklı iki ekranda sunuldu; buradaki daha bütünlüklü ve kompleks enstalasyonda ise ayrı ayrı, hareketli fotoğraflar gibi tekrarlayan videolar olarak gösterilmektedir.

Sanatçının işlerinin önemli bir kısmı, Stüdyo Şehrazad özelinde yürüttüğü fotoğraf araştırmalarından esinlenir. Sayda’dan meşhur vücut geliştiricilerin bu katta sergilenen fotoğrafları, 1948’de Hashem el Madani tarafından çekilmiştir. Stüdyodaki yetersiz saklama koşullarından dolayı, negatiflerdeki emülsiyon tabakası zaman içerisinde zarar görmüştür. Güçlü genç erkek bedenlerinin yıpranmış negatiflerden basılmış fotoğraflarıyla bu iş, gençlik kadar yaşlanmaya da dairdir.

Zaatari, dört kanallı video enstalasyonu *Dance to the End of Love*’da [Aşkın Sonuna Kadar Dans] (2011), kendilerini fotoğraflayan, filme alan ve videolarını YouTube’a yükleyen insanlara odaklanır. Enstalasyonun tamamı, Birleşik Arap Emirlikleri, Suudi Arabistan, Libya, Mısır, Umman, Filistin ve Lübnan’da yaşayan gençlerin kendilerini çektikleri filmlerden oluşur. Enstalasyon, sihir, vücut geliştirme, araba ve motosiklet akrobasisi, şarkı söyleme ve müzik yapma konularını işleyen beş bölümlü bir senfoni şeklinde kurgulanmıştır.

Sanatçının dOCUMENTA 13 için gerçekleştirdiği *Time Capsule* [Zaman Kapsülü] projesinin bir parçası olan *The End of Time* [Zamanın Sonu] (2012), projenin geneline benzer şekilde muhafaza ve müzecilikle ilgilidir. Zaatari’ye göre, “saklama ve korumaya ilişkin kaygılar, insanın hayatı ve aşkı sürdürme arzusundan kaynaklanır”. İki sevgili arasındaki beden hareketlerine dayalı bir koreografi olan bu iş, üç çifti canlandıran ve birlikte aşk ile ayrılığın ebedî hikâyesini betimleyen üç erkek tarafından yorumlanır.

Son olarak, Zaatari’nin 10. Gwangju Bienali’nin siparişiyle 2014’te ürettiği *Beirut Exploded Views* [Beyrut Parçalı Görüntüler] videosu, bedenin mekândaki konumuna eklemlenir. Dekorsuz beyaz bir stüdyoda geçen *The End of Time*’dan [Zamanın Sonu] farklı olarak, bu video Beyrut’un merkezinde, kısıtlı bir süre için inşa edilmiş model binaların olduğu bir alanda çekilmiştir. Burayı bir set olarak kullanan sanatçı, sanki kıyamet sonrası bir şehrin sakinleri gibi görünen altı karakterle, iletişimin sadece bedensel hareketler ve akıllı telefonlarla kurulduğu bir anlatım oluşturur.

Poses and postures

The third floor is dedicated to Zaatari's work on issues related to poses and postures and how they form a vocabulary of language and communication, focusing mainly on manifestations of masculinity. His interest in the body began in 1997 when he made *Crazy of You*, a documentary about young men's stories of conquest. Following this, Zaatari produced his first video installation *Another Resolution* (1998) for which he asked a group of subjects, men and women, to re-enact and hold for ten minutes a position derived from children's often eroticized poses in photographs. These films were initially presented on two screens facing one another, but the more integral and complex installation presented here shows them separately on videos that loop like moving photographs.

Most of Zaatari's work is inspired by his research on photography, with a focus on the Studio Shehrazade archive. Presented on this floor are images of known bodybuilders from Saida taken by Hashem el Madani in 1948. Due to the negatives' lack of proper storage in the studio, the surface layer of emulsion became damaged over time and the resulting prints depict young male bodies in powerful positions on eroding supports. It is a work on aging as much as it is about youth.

In the four-channel video installation *Dance to the End of Love* (2011), Zaatari extends his interest in how people photograph and film themselves, later uploading their videos on YouTube. The installation is completely based on films that Arab youth made of themselves in the United Arab Emirates, Saudi Arabia, Libya, Egypt, Oman, Palestine and Lebanon. The installation is composed as a symphony in five movements around issues of: magic; bodybuilding; car and motorcycle acrobatics; singing; dancing and playing music.

The End of Time (2012) was originally made as part of Zaatari's *Time Capsule* project for DOCUMENTA 13 and is similarly concerned with preservation and the museum. In Zaatari's words "concerns with preservation start with Man's desire to preserve life and love." *The End of Time* is a choreography of well-rehearsed gestures between two lovers, interpreted by three men who enact three couples, and who together portray the eternal story of love and separation.

Finally, Zaatari's recent video *Beirut Exploded Views* (2014), commissioned by the 10th Gwangju Biennale, articulates the body's position in space. Whereas *The End of Time* was shot in a white studio with no particular features, *Beirut Exploded Views* is clearly shot in Downtown Beirut, in a very specific area of land where building samples are erected for a limited time. The land of architectural samples appears as both unfinished and partially destroyed site at the same time. Using this location as a stage set, Zaatari constructs a narrative with six characters who appear to naturally inhabit a pseudo post-apocalypse city, where communication is made only through gestures, and smart devices.